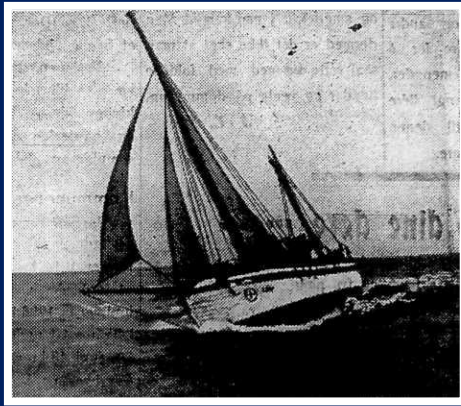

Av frådende sjøer halvveis begravet,
med minskede seil, tre klør er satt,
en fiskerbåt arbeider tungt imot havet,
det gjelder nå land før det blir natt.
Kampen er hård i det voldsomme vær,
sjøene vokser sig mere svær
fralandsstormen er vond å klare,
mannskapet vet nu er livet i fare.

Med alvor i blikket, beklemt i sinnet,
de speider mot land i den svinnende dag,
av snefylte byer blir øinene blindet,
å greie sig her er en vanskelig sak.
Landet blir borte, ei fyr eller lykt,
farvannet er så urimelig stygt,
angsten tar motet, staklerne gruer
for alle de ukjendte skjær og fluer.

Gamlefar selv er den første i båten,
holder om styret med jernsikker hånd.
Tenker på gamlemor sliten og gråten,
fattig på legem, men kjærlig i ånd.
Sønnen den yngste, den siste av fem,
er med idag: hvis han ei kommer hjem,
blir det et slag som hun aldri forvinner,
«hjelp oss da Gud, så vi innløpet finner».

Bønnen er hørt. Ut fra landet der fremme
stevner en skute hårdt presset av seil.
Og som i jubel lød utkikkens stemme:
«Far! det er skjøten, jeg tar ikke feil».
Raskt blir der handlet, ei ødslet med ord,
kraftige armer tar folket ombord,
med båten på slep gjennom brenningens sprøiten
føres de frelste av redningsskøiten.

Signal.